

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. Nisi pœnitentiam habueritis, omnes similiter peribitis. Non avertes
periculum nisi advertas diligentius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

at, nulla corrumpat vetustas. Habes Apothecam, opum sinus: habes apothecam viduarum doctos: habes apothecam ora infantium & lactantium perfecisti laudem. Ista sint tibi apotheca, qua manent in eternum, ista sint tua horrea qua fecunditas futura non destruat; Dai tibi fecunditatem

Deum, ut aut vincas aut condemnet avaritiam tuam, quo excusationem habere non possis. Tu vero quod per te multa nasci voluis, tibi selive servas imo & tibi ipsi adimis. Magis enim servares tibi, si dissipares alius.

Vide in 3. p. Dominica 6. & 8.

FERIA SEXTA.

DE PERDITIONIS ÆTERNÆ PERICULO EX DEFECTU PÆNITENTIÆ.

Nisi Pœnitentiam habueritis, omnes similiter peribitis. Luc. 13.

VERITAS PRACTICA.

Non avertes periculum, nisi advertas diligentius.

RATIO EST, Quia perditionis æterna periculum de quo hic agitur, non avertes, nisi veram habueris pœnitentiam.

Sed nisi advertas diligentius, veram non habebis pœnitentiam.

Ergo non avertes periculum, quod tamen subire nollis, ac proinde prava vendum modo assentius

I. PUNCTUM.

ADERANT autem quidam in ipso tempore, ait sacer Evangelista, nuntiantes illi de Galilæa, quorum sanguinem Pilatus miscuit cum sacrificiorum, Rebelles scilicet contra Romanos hi erant Galilæi, qui dum sacrificium offerrent, occisi sunt & ita sanguis eorum mixtus est cum sanguine hostiarum quas iu mactabant. Et respon. dens Dominus dixit illis: Putatis quod si Galilæi præ omnibus Galilæis peccatores fuerint, quia talia passi sunt? Non, dico vobis: Sed nisi pœnitentiam habueritis, omnes similiter peribitis. Sicut illi decem & octo supra quos cecidit turris Silos, & occidit eos, putatis quia & ipsi debitores fuerint præter omnes homines habitantes in Ierusalem? Non, dico vobis: & si pœnitentiam non egeritis, omnes similiter peribitis.

Ex quibus Domini verbis ita consequenter repetitis triplex elicitur morale documentum. Primum est quod ex humanis quæ videmus inferri supplicis, æternæ cogitandæ sunt pœnæ quas peccatores incurrent. Secundum est, quod sicut apud homines non hi solum puniuntur qui sunt insigniores in aliquo crimine, sed qui etiam minora quædam perpetrant, quales erant isti Galilæi quos Pilatus iussit occidi, sic apud Deum, non de cetero tantummodo, sed quilibet pecca-

tores nisi veram peccatorum habuerint pœnitentiam, certissime punientur. Tertium denique quod cum sint multi peccatores, & pauci quos verè pœniteat sui peccati, serio id cogitandum & advertendum, ac proinde semel ac iterum duplicato exemplo repetit, & ad omnes pertinere periculum docet ut omnes sibi prospiciant, & quominus forte sibi timerent aliqui quod non sint ex deterioribus, tanto illis cavendum attentius ne hac peccati fallacia deludantur, quia sic tantò damnosius periclitantur, quia tanto minus diligenter advertunt ut avertant periculum, quam obrem quisquis ex illis est, audiat Veritatem propositam, Non avertes periculum, nisi advertas diligentius.

Non avertes nempe periculum de quo Christus hic agit, periculum peccati committi, periculum pœnæ subeundæ, periculum perditionis æternæ, non avertes illud periculum nisi veram aliquando habeas pœnitentiam. Nam cum revera sis peccator & plurimum forte aut graviorum quam putas peccatorum reus, tam necessaria est tibi pœnitentia, ut nunquam alioquin possit peccatum remitti, neque nisi remisso plenè peccato possit umquam averti periculum illius pœnæ quod mereatur. Nonne hoc ita esse credis? An putas quemquam in peccato posse salvari? An putas peccatum tolli nisi peccatorem pœniteat? quorum illæ Christi voces tam absolutæ, tam constantes, tam omni ex parte certitudinis obfirmatæ: Nisi pœnitentiam habueritis, si pœnitentiam non egeritis, similiter omnes peribitis. Id est, tam verè de futuro, quam verè de præterito, cum non minus illud certò eveniat quam quod jam certò evenit.

Nec profectò est laia Sacramenti ullius necessitas, seu aliter declarata quam hac eadem voce,

Nisi

lun. 6.
vid. 3.
Nisi, vel simili pœnarum denuntiatione quæ pœnitentiam imperat: ut cum ait Dominus Sacramentorum omnium Institutor, de suo Corpore comedendo, *Nisi manducaveritis carnem filij hominis, non habebitis vitam in vobis.* Et de baptismo: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei.* Nonne hæc propterea censentur necessaria Sacramenta? Cur non pari modo pœnitentia quæ pari modo commendatur? Aut certe si quorum est interpretum vel præsertim Ecclesiæ verba Christi ac mentem interpretari, vide quid sentiant, audi quid doceant & uno constanti sensu quid teneant. Fieret potius, inquit omnes, ut non manducata carne Filij hominis haberetur vitam nobis: & non baptisari aqua introirent in regnum Dei, quàm quis hominum peccati, & pœnæ consequentis remissionem haberet sine ulla pœnitentia. Nam aliorum quidem omnium Sacramentorum defectum supplere potest pœnitentia, pœnitentiæ verò defectum, nullum neque Sacramentum suppleat, nec oratio, nec elemosyna, nec jejunium, nec quidvis aliud. Sola sibi est supplemento pœnitentia, nam si Sacramentum deest, virtus adit necesse est: aut si perfecta virtus non est, Sacramentum adit oportet: sicque ut dictum est, sibi quidem & aliis omnibus supplere potest, sed aliud nihil ipsi, si deficit. Unde illud infertur, quod ex divinis omnibus ad salutem institutis, nihil sit æquè peccatoribus necessarium. *Nec quemquam putes, inquit sanctus Augustinus, ab errore ad veritatem, vel à quocumque seu magno seu parvo peccato ad correctionem sine pœnitentia posse transire.* Nam dicendus esset simul in peccato esse & non esse, non esse quidem quia transisset ab eo, ut supponitur: esset verò quia cum eum peccati non pœnitisset, perinde est ac si peccatum retinisset, quæ cum inter se pugnent, dici non possunt, atque ita manifestè patet quod nisi veram habueris pœnitentiam, periculum peccati quod est æterna perditio non avertes, quia peccatum aliquin remanebit cum quo ita conjunctus est sempiternus interitus, sicut rei male concupitæ conexum erat peccatum. Noli, si res forè peccatum cum mala concupiscentia, sed frustra, cum separati non possint: sic illum nolles interitum qui peccatum consequitur, sed quamdiu peccatum erit, erit interitus? & donec pœnitentia deleatur, tamdiu peccatum erit.

II. PUNCTUM.

h. 48.
SED nisi advertas diligentius, veram non habebis pœnitentiam.

Tria sunt quæ ut plurimum obstat solent. Primum est commune multis, ignorantia rei, de qua est questio: Vix enim scitur quid sit præcisè illud quod pœnitentiæ nomine quaeritur, ac penè semper in extremum aliquod vel excessus vel defectus itur, dum alij aspera omnia & insueta cogitant, alij verò nil aliud quam imperatas quasdam preces post factam Confessionem. Quæ quidem omnia non excluduntur à Sacramento vel virtute pœnitentiæ, sed pœnitentiam tamen non includunt.

Secundum quod obstat, & quod mundanis est maximè proprium, difficultas rei est. Esto enim sentiant in hoc vel maximè sicam esse pœnitentiam, ut à suis pravis concupiscentiis converteantur, hoc ita tamen arduum & difficile sentiunt qui se illis paulò liberius dedunt, ut quod est sæpius ex Propheta dictum, *non revertantur* *Jer. 3.* *in toto corde sed in mendacio*, dum scilicet confidentes dicunt se peccatum velle deponere cum tamen illatum affectum rerum, ut honoris, pecuniæ, voluptatis & similibus quibus annexum est peccatum, semper retineant, Non dissolvunt colligationes impietatis nec solvunt falciculos deprimentes.

Tertium denique quod particulare his est qui *1f. 38.* satis bonæ mentis ac religiosæ conscientiæ cum sint, nolent noxas contrahere graviores, neque sibi videntur ullus mortalis confesij, atque ita parum solliciti de meliori vitæ statu se justos qui non indigent pœnitentia licet ore non proferant, corde tamen existimant: atque ita in ipsos non irant penitus, non se discutunt, non se norunt; Satis quidem vident se in arcta illa quæ paucorum est via non ambulare: sed simul etiam videre sibi videntur non in lata illa & spatiosa incedere, quæ multorum est & quæ ducit per perditionem: sicque in bivio vel in media quadam ac tertia quam Christus nescivit via libenter dicere se esse constitutos, Sed falso dicere, cum nulla talis sit via, sitque illis omnino necessarium, alterutram profiteri, vel arctam vel spatiosam, quod quia non cogitant, non advertunt, non credunt, sic veram ullam non habent pœnitentiam. Nam vera peccatoris pœnitentia discessus est à lata in arctam via: sed quomodo illi discessum hunc faciant qui nec se putant in lata, nec in arcta volunt esse? Numquid verò tu ex his unus es? *Vide vias tuas, scito* *Jer. 2.* *quid feceris, cursor levissimus explicans vias suas.* Aut te ignorabis, aut te his certis agnosces notis.

III. PUNCTUM.

NON avertes ergo periculum, nisi advertas diligentius, quia cum periculum ipse faciat impoenitens animus, numquam non faciet nisi quando esse quod est desinet, nisi quando ex impoenitenti fiet poenitens: quod numquam fiet nisi advertas diligentius ad animæ tuæ statum; ad vocationis tuæ perfectionem, ad perfectionis tuæ gradum: ad sanctificationis tuæ medium singulare, quod vel agnosce negligis vel conlectari fideliter. Sic Ipse suos Dominus singularim admonēbat, tametsi non illi essent ex deterioribus: Scio, inquit uni, opera tua, & laborem, & patientiam tuam, multique aliis commemoratis bonis, tum pergit: Sed habeo adversum te quod Charitatem tuam primam reliquisti. Memor esto itaque unde excideris & age poenitentiam, & prima opera fac: si autem venio tibi, & movebo candelabrum tuum de loco suo, nisi poenitentiam egeris. Sic alij non minus commendato: Sed habeo, inquit, adversus te pauca, quæ postquam declaravit; similiter poenitentiam ago: si quo minus veniam tibi cito. Accusatum alij: Scio opera tua, quia vomen habes quod vivum & mortuum es. Ego vigilans, & confirma cetera, quæ mortura erant. Non enim invenio

Apo. 2. &
3.

opera tua plena coram Deo meo. In mente ergo habe qualiter acceperis & audieris, & serva, & poenitentiam ago. Si ergo non vigilaveris, veniam ad te tamquam fur, & ne scies qua hora veniā ad te.

Vide ne Lector, quanto in periculo illi essent? Vide ne quod tale non avertissent periculum, nisi diligentius advertissent? Vide ne quod advertendi modus est attentior sui cognitio? Vide ne quod hujus cognitionis fructus est vera poenitentia? Vide ne quod nisi citò veram adhibeamus, Ipse citò aderit quo dilationem puniat? Vide ne tandem te his in omnibus delinquari, nec moveberis, nec advertes diligentius, nec periculum imminens avertere satages, aut quoquo modo ubi cautius providebis? Quam ille Sapientior de quo in pari casu dicitur: Respicit homines, & dicit, peccavi, & verè deliqui, & ut eram dignus non recepi, tum statim ad dicitur, Liberavit animam suam ne pergeret in interitum, sed vivens lucem videret. Quodque hoc unum sit quò suis monitis spectare Dominus, sic pergit: ecce, hac omnia operatur Deus tuis vicibus per singulos. Vire vocet animas eorum à corruptione, & illumines luce viventium.

Job. 38.

Vide in 1. p. Dominica. Adventus, & in 2. p. Dominica Septuagesimæ.

S A B B A T O.

DE FICU INFRUCTUOSA, ET DE MULIERE INCURVATA.

Arborem ficu habebat quidem plantatam in vinea sua, &c.
Et ecce mulier que habebat spiritum infirmitatis, annis decem & octo: & erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere. Luc. 13.

VERITAS PRACTICA.

Mens incurvata. mens infructuosa.

SENSVS ET RATIO EST, Quod mens incurvata qua per hanc mulierem designatur, ipsa est naturalis & voluntaria propensio ad res creatas & infimas consequendas.

Sed per hanc ipsam voluntariam propensionem ad res creatas & infimas mens infructuosa redditur sicut illa ficus de qua est mentio.

Ergo & verum est affirmare quod mens incurvata, mens sit infructuosa; Cumque à prava voluntate praesertim fiat ut mens ista simul incurvata & infructuosa, corrigenda est illa prava voluntas.

I. PUNCTUM.

VIDERI debet Evangelicus textus ubi duplicis rei propositæ narratio fusior exhibetur, Quam verò aptè res utraque simul conjungatur sic præclare, S. Gregorius exhibet: Dominus ac Redemptor noster per Evangelium suum aliquando verbum, aliquando verbum loquitur, aliquando aliud verbum, atque aliud verbum: aliquando autem hoc verbum, quod verbum. Duae etenim res ex Evangelio, fratres audistis, scilicet mens infructuosam, & mulierem incurvata, & utriusque est prota imposita. Illud autem dixit per similitudinem, istud ergo per exhibitionem. Sed hoc significat ficum infructuosam, quod mulier incli-

Hom. 31. in
Evang.